

Ákombákom

(Részlet)

Budapest ötvenéves, s úgy hallom, félszázados emlékünnepeére készülnek. Valaki azt kérdezi, milyen lesz ez a város ötven év múlva?

Ábrándozom, de amint kirajzolom a nyílegyenes sugárutakat, a Duna medre alatt keresztül-kasul robogó földalattikat, a kispesti helyiérdekű repülőgép-állomást és a vízivárosi fellegkarcolókat, képzeletem folyton beleakad szegénységünkbe, és szárnya szegik. Menjünk végig az utcákon, este tizenegykor. Minden ablak sötét. Azok, akik valaha a világvárosiakat játszották, letörölték arcukról a festéket, és alszanak.

Biztatóbb visszafelé utazni az időben ötven évet vagy még többet, s emlékezni. Aki a Kossuth Lajos utcán ballag, az képzelje el a Hatvani utca rozoga házait, a régi Szent Pál útját, melyet gaz vert föl, a Vörösmarty téren levő temetőt, a korzó helyén zúgó nádast, Ofen-Pesthet. Itt járt, nem is oly régen, a nyurga, vörnyeges hajú Kisfaludy Károly, malaclopó köpenyében, az első telivér pesti író, akkor, amikor pestiek nem is voltak, s a város hatvan-ezer lelke közül csak négyezer beszélt magyarul, pár boltban bécsi virágfüstölőt árultak, a kávémérésekben pedig a nők németül csevegtek.

Erre a hálósipkás, krinolinos városra gondoljunk. Kérjünk kölcsön egy kis hitet a múlttól.

(Pesti Hírlap, 1922. április 9. – H, 51. old.)

Az Úllői út az Iparművészeti Múzeumnál
1910-es évek
BTM Kiscelli Múzeum Fényképgyűjtemény

„...az Úllői út is mily végtelen...”